

કર્નામ બુક્સ

લોક કાચચલ

Lalanda

સુરેશ

เล่ห์กฤษณล

Lalanda

ตัวอย่าง

นักเขียนพูดคุย

สวัสดีค่ะ ในที่สุดก็ได้ฤกษ์ออกนิตยสาร **เล่ห์ภุชนล** เรื่องราวของลูกชายคนโตของพ่อหนึ่งและแม่นิล เจ้าของตำนานรักจาก ‘เล่ห์ร้ายชาตาน’ ซึ่งเป็นผลงานนิยายเรื่องแรกของ Lalanda คิดตลอดว่าถ้ามีโอกาสจะหยิบมาเขียนภาคต่อ นั่นคือรุ่นลูกทั้งสามคน ประกอบด้วย **ภุชนล** เจ้าของฉายาปิศาจหน้าหวาน **ภุติณ** ลูกชายคนรองที่ได้เลือกศิลปินมาจากใครก็ไม่รู้ และ **ภุติยา** สาวเปรี้ยวจอมป่วน น้องนุชคนสุดท้องของครอบครัว

เล่ห์ภุชนล เป็นเรื่องของ **ภุชนล** พายาทคนโตของธุรกิจเครือพีเอจีที่ถึงแม้ว่าเขาจะหล่อ รวยและสมบูรณ์แบบแค่ไหน แต่ในสายตาของคู่ปรับเก่าอย่าง **ศลิษา** ก็เป็นได้แค่นายจอมบงการปิศาจหน้าหวานเท่านั้นเอง และชายหนุ่มก็ไม่น้อยหน้า สำหรับสาวสวยผิวสีน้ำตาลผิวงว๊าวที่สวยหยาดเยิ้มในวันนี้ เขาไม่มีวันลืมว่าอดีตก็คือยายเด็กไข่มุกดำที่แสนขี้แยอย่างน่ารำคาญที่สุด

การพบเจอของสองคนจะคุ่เดือดแค่ไหนติดตามในเล่มนี้ค่ะ และหลังจาก **เล่ห์ภุชนล** แล้วยังมีเรื่องของน้องๆ ออกตามกันมาด้วย นั่นคือ **ภุชนล** และ **ภุติยา** เรื่องไหนเป็นของใคร เดากันไม่ยากใช่ไหมคะ

ติดตามความคืบหน้าและเข้ามาพูดคุยกับคนเขียนได้ทางแฟนเพจ ‘สุธาสินี lalanda พันพิสสา’ หรือ www.facebook.com/suthasinee.lalanda หรือทางอีเมลที่ ecd.lalanda@gmail.com ค่ะ

ขอบคุณค่ะ

Lalanda

(สุธาสินี/ปองรัก)

ผลงานนิยายของผู้เขียน

Lalanda (สุธาสินี) เป็นนามปากกาที่มีผลงานนิยาย 4 เรื่อง แต่ที่ผ่านมาผู้เขียนมีผลงานพิมพ์ 11 เรื่อง จาก 3 นามปากกาดังนี้

Lalanda : เล่ห์ร้ายชาตาน, เล่ห์กฤษณล, กลกฤติน, บ่วงกฤติยา

สุธาสินี : รักร้ายพ่ายกลรัก, ไข่สวาททาสดวงใจ, ซายิกาของชาตาน, ทางรักของชาตาน, บงการรักกลางใจ, โองการปรารณา

ปองรัก : ปรารณารักแห่งดวงใจ

ติดต่อผู้เขียน

eed.lalanda@gmail.com

www.facebook.com/suthasinee.lalanda

บทนำ

น้องเฟิร์ล & ฟีนล

วีดิทัศน์ฟิล์มดำมิดแล่นมาจอดที่ท่าเรือส่วนตัว ชายฉกรรจ์สองคนลง
มาเปิดประตู ร่างของหญิงสาวก้าวตามลงมาพร้อมประคองผู้ชายร่างสูงใหญ่
แล้วเดินไปยังเรือเร็วสีขาวที่จอดรอพร้อมคนขับ

เจนจิราประคองร่างของศตวรรษจนก้าวมานั่งในลำเรือได้สำเร็จแม้จะ
ทุลักทุเลไปบ้างก็ตาม หล่นสอตส่ายสายตามองรอบ ใจหนึ่งก็หวั่นกลัวเมื่อนึก
ถึงเรื่องที่ผ่านมาและคาดไปถึงสิ่งที่รออยู่ข้างหน้า เธอมองเลี้ยวหน้าคมของคน
ที่นั่งเหยียดขาตามความยาวของลำเรือ ก่อนหันไปรับกระเป๋าสัมภาระสองใบ
สำหรับเขาและเธอที่ถูกส่งตามมา

“นายมันจะพาพวกคุณไปที่เกาะ ที่นั่นมีคนรอรับอยู่” เสียงห้าวจากคนที่
ยังยืนบนฝั่งดังขึ้น

“ขอบคุณครับ”

ศตวรรษพูดออกมาเป็นครั้งแรกนับจากที่เขาได้ก้าวขึ้นรถตู้คันใหญ่ที่
แล่นจากมุมหนึ่งของกรุงเทพมหานคร จนมาถึงท่าเรือเล็กในจังหวัดภูเก็ต
เป้าหมายของสองคนเพื่อเดินทางต่อไปยังเกาะเล็กที่อยู่ในการครอบครองของ
เพื่อนผู้ฝากฝังมา

เรือเร็วเคลื่อนตัวสู่พื้นผิวน้ำกลางทะเลกว้าง ใบหน้าขาวของหญิงสาวเริ่มมีสีแดงเมื่อต้องแสงแดดร้อน ดวงตาสวยที่มักมีความกังวลและความกลัวแทรกเข้ามา ในเวลานี้เปล่งประกายความหวังมากขึ้น

เจนจิรามองประกายฟองคลื่นที่แตกกระพือขอบเรือเร็วที่เคลื่อนผ่านผิวน้ำด้วยแรงขับเคลื่อนของเครื่องยนต์ จนเห็นเป็นเม็ดน้ำใสแตกกระเซ็นขึ้นมาตลอดเวลา กระทั่งเกือบยี่สิบนาทีเธอก็ร้องบอกอย่างตื่นเต้นเมื่อเห็นแนวเกาะทอดยาวอยู่เบื้องหน้า

“ข้างหน้านั้นแน่เลยคะ ดูท่าจะสวย”

“เกาะนี้ไม่มีนักท่องเที่ยว มีบ้านชาวประมงที่มัตังรกรากที่ริมหาดอีกฝั่งของเกาะอยู่ห้าครอบครัว ทางนี้ก็มีบ้านใหญ่ของนายกับบ้านพักคนทำงาน”

ชายผิวคล้ำแดดด้วยประมาณหกสิบปีที่ยังแข็งแรงตะโกนบอกด้วยน้ำเสียงแปร่งแบบคนท้องถิ่นแข่งกับเสียงเรือเมื่อได้ยินหญิงสาวพูด กระทั่งเรือแล่นมาจุดที่ทำเรือของเกาะแห่งนี้ ผู้โดยสารทั้งสองคนจึงประคองกันลงมา ชายชราที่ทำหน้าที่ขับเรือก็ช่วยส่งกระเป๋าสองใบตามไปให้

“ผมกลับละ ผู้จัดการเดินลืมาโน่นแล้ว” คนขับเรือบอกพร้อมกับติดเครื่องยนต์ ก่อนจะบังคับเรือหันกลับไปทันทีเมื่อทำงานในหน้าที่ของตนเสร็จลง

เจนจิราหันมามองผู้ชายวัยสามสิบต้น เขาแนะนำตัวเองว่าเป็นคนดูแลฟาร์มหอยมุกแทนผู้เป็นนายที่เพิ่งพาภรรยาสาวกลับกรุงเทพ

“นายให้จัดบ้านพักหลังริมให้พวกคุณ” เขาเอ่ยพลางเดินนำไปเบื้องหน้า

เจนจิรารีบหิ้วกระเป๋าเดินตามแล้วรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง เมื่อสังเกตคนเดินนำหน้า ชายร่างสันทัดสวมแว่นตา ท่าทางน่าจะเป็นนักวิชาการเสียมากกว่ามาทำงานในฟาร์มหอยมุกบนเกาะ

ทั้งสามคนเดินเลียบริมหาดทรายขาวสะอาดไม่แพ้เกาะใหญ่ซึ่งเป็นแหล่ง

ห้องที่ยามีชื่อ หญิงสาวหันไปมองคนร่างสูงใหญ่ที่เดินรั้งท้าย ซึ่งยังรักษาความเงียบได้อย่างคงเส้นคงวา พอเห็นเขามองรอบอย่างสนใจมากขึ้น เธอก็แอบโล่งใจ กระทั่งเดินมาถึงบ้านพักที่อยู่ห่างไกลจากหลังอื่น ๆ ปลุกสร้างไว้สูงจากระดับพื้นทรายบริเวณริมหาดเกือบช่วงตัว มองลงไปไม่ไกลกันจึงเห็นโซดหินใหญ่อยู่ด้านล่าง เจนจิราทอดสายตาไปมองฟองคลื่นที่แตกกระทุบอย่างพอใจ เธอเบนความสนใจกลับมาอีกครั้งเมื่อได้ยินชายหนุ่มที่เพิ่งเจอหน้าพูดขึ้น

“พวกคุณพักกันที่นี่ ระหว่างนี้นายให้พักรักษาตัวจนหายดี คุณต้องระมัดระวังดูแลตัวเอง เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจะลำบาก ที่นี่มีหมอเข้ามาถ้ามีคนงานป่วยหนัก แต่ก็ไม่ได้ว่างกันมากนัก”

“ไม่เป็นไรค่ะ เราเข้าใจและอยู่ได้ ขอขอบคุณมากค่ะ”

เจนจิรารับคำหนักแน่น จนเจ้าของคำพูดหันมามิ้มให้หญิงสาวที่เขาเห็นว่าง ‘คุยกันรู้เรื่อง’ มากกว่า

“ช่วงแรกพวกคุณอาจไปรับประทานอาหารจากโรงครัวกลาง แต่ถ้าอยากทำอาหารทานเอง ก็มีวัตถุดิบส่งเข้ามาทุกวัน ในส่วนของน้ำและไฟฟ้า ช่วงเวลาห้าทุ่มจนถึงตีสี่จะหยุดจ่ายมายังบ้านพักของพนักงาน เพราะต้องควบคุมกำลังการผลิตของกระแสไฟฟ้าและปริมาณน้ำให้เพียงพอกับงานในฟาร์ม”

เสียงเป็นจังหวะของผู้ดูแลที่นี่ บอกให้ผู้มาใหม่เข้าใจและรู้ถึงกฎกติกาในการอยู่ร่วมกัน และเมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้น เขาจึงขอตัวกลับ

ศตวรรษกวาดสายตาสำรวจรอบตัวจนพอใจ ก่อนเดินเข้ามาด้านในบ้านพักหลังกะทัดรัด แล้วสายตาก็มาหยุดอยู่ที่หญิงสาวซึ่งดูท่าจะชอบบอชอบใจในที่แห่งนี้ หล่อนอุทานเสียงใสเมื่อเปิดหน้าต่างแล้วมองออกไปข้างนอกยังท้องทะเลกว้าง

“เหมือนได้มาอยู่บ้านพักตากอากาศแบบเศรษฐีเลย ดีจริงๆ”

“อยู่ได้หรือเปล่า”

“ดีเกินคาด แต่ว่าเงินอยู่ไหนก็ได้ทั้งนั้น ถ้ามีพี่ใหญ่”

“ชอบใจ”

“ไม่เชื่อกันหรือ”

“เชื่อ”

“พี่ใหญ่เมื่อยหรือเปล่า นั่งพักยืดขาหน่อยสิ เมื่อกี้เห็นเดินกะเผลก ปวดหรือคะ”

“นิดหน่อย ถ้าจะทำอะไรก็ไปเถอะ พี่นั่งตรงนี้จะ”

ศตวรรษเดินมายังเก้าอี้ไม้เนื้อแข็งที่วางใต้หน้าต่างบานหนึ่ง นัยน์ตาคมเข้มเหลือบมองเงินจิวที่ลากกระเป๋าสัมภาระสองใบเข้าไปในห้องนอนซึ่งมีเพียงห้องเดียวในบ้าน ครูเดียวเธอก็ก้าวเดินออกมาอย่างฉับไว

“เสียตายจิง เปิดหน้าต่างห้องนอนแล้วไม่เห็นวิวทะเล” คนเสียงใสบนเตียงหันมายังคงเปื้อนยิ้ม “แต่ก็สบายพอตัว”

“มันเป็นบ้านพักพนักงาน ไม่ใช่บ้านพักตากอากาศ” เสียงหัวทิ่มดังขัดคอ ขณะเจ้าตัวเอนกายนอนอย่างต้องการยืดเส้นคลายความเมื่อยซบ

เงินจิวยื่นมองคนร่างใหญ่ที่ยังไม่หายสนิทจากอาการบาดเจ็บ แล้วนึกห่วงกังวลว่าร่างกายของเขาจะสู้งานได้แค่ไหน

“พี่จะทำงานที่นี่ได้หรือ”

“ไม่มีปัญหาหรอก พี่ทำอะไรก็ได้”

ศตวรรษหลับตาลง เป็นการตัดบทสนทนา จากนั้นต้องยกศีรษะขึ้นรับหมอนใบใหม่ที่ถูกสอดเข้ามา พลันหูก็ได้ยินเสียงสำรวจก๊อกแก๊กดังอยู่รอบตัว สลับกับเสียงคลื่นกระทบโขดหินด้านล่าง ฟังคล้ายจิ้งหะดนตรี ดวงตาคมหรีบริบ มองร่างหญิงสาวที่ป้วนเปี้ยนอยู่ไม่ห่างกาย

“ที่บอกว่าอยากกลับมาอยู่เมืองไทย ถ้าให้อยู่อย่างนี้ จะผิดหวังหรือ

เปล่า”

“เจนอยู่ได้ค่ะ สำหรับเจนแล้ว ที่นี้ดีกว่ากรุงเทพ แต่ถ้าหากเจนต้องอยู่ที่นั่นแล้วไม่มีพี่ใหญ่อยู่ด้วย เจนก็อยู่ไม่ได้เหมือนกัน”

คำพูดของหญิงสาวที่อยู่เคียงข้างเขามาในชั่วเวลาหนึ่ง ทำให้เจ้าของใบหน้าคมระบวยิ้มออกมา เขาตัดสินใจได้ทันทีว่าชีวิตเขาควรเริ่มต้นอย่างไร และมีเป้าหมายต่อไปเพื่ออะไร

เวลาผ่านไป พร้อมกับทุกสิ่งรอบตัวเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จวบจนในวันนี้ ถึงวันครบรอบอายุเจ็ดสิบสี่ปีของคุณประชัย อัครรัตน์ ชายชรา ยังคงคอยต้อนรับคนที่เข้ามาเยี่ยมเยียนเหมือนทุกปี ใบหน้าเหี่ยวยุบระบวยิ้มรอยยิ้มสุขใจ เมื่อมองไปเห็นหลานชายหญิงวิ่งเล่นกันในสนามหญ้าหน้าบ้าน

เจ้าของสายตาฝ้าฟางเข้มนมองหลาน ๆ ซึ่งรวมตัวกันอยู่ที่โต๊ะกลางสนามหญ้าหน้าบ้าน นึกไปว่าพ่อแม่ของเด็กพวกนี้คงคุยกันอยู่ด้านใน แล้วเบนสายตาไปหาภรรยาคู่ชีวิตซึ่งยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างกันมาตั้งแต่ช่วงเช้า จนอากาศเริ่มร้อนอบอ้าวขึ้น จึงบอกเด็กรับใช้ให้ประครองเธอเข้าไปพักผ่อนในบ้าน

ชายชรายังนั่งอยู่ที่เดิม บนเก้าอี้หวายในสนามข้างบ้าน แต่ผ่านไปสักพักก็ได้ยินเสียงคันทูดังขึ้น

“คุณปู่ครับ” เด็กชายปารเมศวัยสิบสองขวบวิ่งมานั่งคุกเข่าตรงหน้า แล้วร้องถาม “แดดร้อนแล้ว คุณปู่จะเข้าบ้านหรือเปล่าครับ”

คุณประชัยวางมือหนาเหี่ยวยุบบนไหล่กว้างของหลานชาย ซึ่งวิ่งแยกออกจากกลุ่มญาติวัยเดียวกันที่นั่งเกาะกลุ่มอยู่ที่โต๊ะทานอาหารในสวนร่มรื่นด้านหน้าบ้าน

“ไปสิ” เขาบอกแล้วเห็นร่างสูงใหญ่ของเด็กชายวัยรุ่นอีกคน กฤษณล

รัชตะนันท์ วิ่งมาช่วยประคอง ยังไม่ทันได้ขยับตัวก็เห็นรถญี่ปุ่นสีขาวแล่นผ่านประตูรั้วใหญ่เข้ามา คุณประชัยเขม้นมองแล้วถามหลานชายทั้งสองคนที่ยืนอยู่ข้างกาย

“ใครมาหรือ เจ้านล เจ้าบอล”

“พ่อแม่ของยายไข่มุกดำครับ”

เสียงของกฤษณล ผู้เป็นหลานตาที่วัยโตกว่าปารเมศเพียงปีกว่าตอบด้วยน้ำเสียงที่ปิดความชิงชังไว้ไม่มิด เป็นผลให้ชายชราต้องเอ็ดกลับ

คุณประชัยทรุดนั้งลงที่เดิมพร้อมกับหนุ่มน้อยทั้งสองที่ยังยืนชนาบ้าง เขามองเห็นชายร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำแดด เดินเข้ามาพร้อมถือกระเช้าผลไม้ แล้วยังมีหญิงสาวกับเด็กหญิงวัยเจ็ดแปดขวบ ตามมาข้างหลัง

“ใหญ่หรือหรือ” คุณประชัยเพ่งมองหนุ่มใหญ่ที่ก้มกราบ ชายชราพยักหน้าแล้วบอกให้ลูกชิ้นมานั่งบนเก้าอี้

“ขึ้นมาจากภูเกิดเมื่อไหร่กันล่ะ”

“เมื่อวานครับ ตั้งใจพาครอบครัวมากกราบเยี่ยมท่าน”

ศตวรรษบอกอย่างนอบน้อมและสำรวม เขาระลึกถึงบุญคุณของชายชราเสมอ การเกื้อหนุนและโอกาสที่ได้รับมานั้นทำให้เขามีชีวิตใหม่ที่ร่วมกันสร้างกับเจนจิราหญิงสาวที่เคียงข้างกันมาตลอด จนกระทั่งมีพยานตัวน้อยก็ยิ่งทำให้เขาได้พบกับความสุขแท้จริงมากยิ่งขึ้น

“เป็นไงบ้าง สบายกันดีหรือเปล่า”

“ผมกับครอบครัวสบายดีครับ ท่านยังแข็งแรงเหมือนเดิมนะครับ”

“ตามประสาคนแก่” เสียงหัวเราะพรว้าแหบหัวตามวัย แทรกด้วยความสุขใจที่เห็นลูกหลานและบริวารอยู่พร้อมหน้า แล้วหันมาทางหนุ่มน้อยทั้งสองคนที่ยังยืนเป็นองครักษ์พิทักษ์ท่านอยู่

“เจ้าบอล เจ้านล พาน้องไปเล่นลิ ไปหาชนมกินกันที่โต๊ะนั่นแหละ”

ปารเมศตอบรับพลางเดินมาจู่มือน้องเฟิร์ล หรือเด็กหญิงศลิษาที่ยัง
เขินอายไม่กล้าออกห่างจากมารดา แต่พอเห็นใบหน้ายิ้มแย้มอย่างพี่ชายใจดี
ของปารเมศก็ทำให้กล้าตามไป ร่าเริงเดินตามแรงจู แต่พอหันไปมองคนตัว
โตกว่าข้างหลังก็พลันให้ตกใจ

“พินล แกล้งน้องเฟิร์ลอีกแล้ว” ปารเมศทักเมื่อเห็นญาติที่วัยมากกว่า
แกล้งทำหน้าตาตึงทึงใส่คนชักลัว

“พี่เบื้อหน้ายายไข่มุกดำจริง ๆ มาทำไมก็ไม่รู้” เสียงดุห้าวจากคนตัวโต
หน้าขาวที่เดินตามมาข้างหลังในระยะประชิดตัว เด็กหญิงตัวน้อยจับมืออีกคน
ไว้นั่น แต่ไม่วายยังได้ยินเสียงข่มขวัญ

“ตุลียังไม่ทำอะไร จะร้องไห้ไปอีกแล้ว อย่างนี้น่าแกล้งซะให้เช็ด”

ปารเมศยิ้มขำที่กฤษฎนลทำท่าจ้งเกลียดจ้งชังน้องเฟิร์ลตั้งแต่แรกเจอเมื่อ
สองปีที่แล้ว ด้วยเหตุผลว่า เห็นแล้วไม่ถูกชะตา

“พินลทำอะไรน้องเฟิร์ล” กฤติน น้องชายวัยสิบสองขวบที่อ่อนวัยกว่า
ปารเมศเพียงไม่กี่เดือนทักพี่ชาย แล้วมีเสียงสาวน้อยทั้งหลายที่รวมกลุ่มกัน
ก่อนแล้วกล่าวรวมกันแซ่จ้งจ้งจนเขาต้องไว้ออกมา

“หยุดเลย ทุกคน”

เสียงห้าวดุของพี่ชายใหญ่เป็นผลให้ทุกคนเงยบกริบ กฤษฎนลหันมาทาง
เด็กหญิงผิวคล้ำแดดรูปร่างแน่นน้อย พิศใบหน้าหวาน นัยน์ตากกลมโตที่มีแวว
ตึ๊งลัว พลางยกมูมปากขยับยิ้มข่มขวัญ

“ยายไข่มุกดำ เพราะเธออีกแล้ว”

“น้องเฟิร์ลไม่ได้ทำนะ” เสียงเล็ก ๆ ร้องปกป้องตัวเองเป็นครั้งแรก เมื่อ
โดนปรักปรำหลายครั้งเข้า

“พินลดูน้องเฟิร์ลทำไม น้องเฟิร์ลเกลียดแล้ว”

“ใครเขาสนใจเธอกันเล่า มาทำไมก็ไม่รู้ เกะกะจริง ๆ”

กฤษณลดเสียงลดโรฟั่นอย่างต้องการชมขวัญให้เด็กน้อยไต่ยืนเพียงคนเดียว เด็กหญิงตัวน้อยกลั้นสะอื้นไปด้วยไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงต้องชิงชิงตัวเธอนัก

“นล เมื่อไหร่จะเลิกแกลังน่องสักทีล่ะลูก” เสียงอ่อนโยนดังขึ้นมา พร้อมกับอ้อมกอดอบอุ่นที่โอบรับร่างน้อยเข้าไปลอบประโลม เด็กหญิงเงยหน้ามองคุณป้าใจดีที่มีใบหน้าคล้ายคนใจร้าย

“นลยังไม่ได้ทำอะไรเลยครับ เด็กนี่ร้องขึ้นมาเอง สาออยหรือเปล่า”

“ใครสอนให้ลูกพูดอย่างนี้ ขอโทษน้องเดี๋ยวนั้น”

สิ้นคำสั่งของมารดาผู้อ่อนโยนเสมอ เด็กชายวัยรุ่นตัวโตก็หันมามองเด็กหญิง เขายังเพิ่มความเบื่อหน่ายและชิงชัง

“ขอโทษ” กฤษณลพูดสั้น ๆ แล้วเดินออกไปรวมกลุ่มกันตรงโต๊ะเดิม

นิลอุบลในวัยใกล้สี่สิบปีที่ยังคงสวยงามมองใบหน้าเล็กจิ้มลิ้มของคนในอ้อมกอดอย่างนึกเอ็นดู หล่อกมองบุตรชายคนโตแล้วส่ายหน้า ไม่รู้เป็นเพราะว่ากฤษณลเป็นหลานรักของพัทธนนท์หรือเปล่า พอฝ่ายนั้นไม่ชอบหน้าศตวรรษผู้เป็นพ่อ หลานตัวโตอย่างกฤษณลก็พานไม่ถูกชะตากับเด็กหญิงที่เป็นลูกคนนี้ขึ้นมาบ้าง

“ไปทานขนมกับป้าข้างในดีกว่าลูก ไป”

กฤษณลหันกลับไปมองแล้วอมยิ้ม ที่เห็นคนตัวเล็กเดินตามมารดาของตัวเอง เมื่อนึกว่าท่าทางของเด็กนั้นตอนนั้นตอนรู้สึกก็น่ารักดี รู้ว่าสู้ไม่ได้ก็ยังใจล้าอยากจะสู้ ทั้งที่จวนจะร้องไห้อยู่อมร่อแล้ว เด็กหนุ่มคิดก็หัวเราะออกมาโดยไม่สนใจสายตาหลายคู่ของน้อง ๆ ที่มองมาอย่างงง ๆ

คราวหน้าถ้ากล้าโผล่มาอีก สนุกแน่ ยายไข่มุกดำ!

1

กฤษณล

ชายร่างใหญ่ในชุดสูทสีดำราคาแพงขบกรามแน่นขณะไล่สายตาไปตามตัวอักษรที่บรรยายได้ภาพข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นฉบับล่าสุด ซึ่งถูกส่งเข้ามาทางแฟกซ์ให้เขาดูเป็นการด่วน

ไฟไหม้โรงกลั่นใหญ่ ความเสียหายอยู่ระหว่างประเมิน

ข่าวไฟไหม้โรงกลั่นน้ำมันปาล์มซึ่งเป็นธุรกิจใหม่ในเครือพีเอจีที่ดำเนินมาไม่ถึงสองปี ปรากฏอยู่ในคอลัมน์ธุรกิจเพียงกรอบเล็ก ๆ ทั้งที่ความเสียหายมูลค่ามหาศาล ทั้งจากตัวโรงงานและสินค้าที่ถูกทำลายจนวอด ทว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกลับเงียบกริบ ไม่มีหน่วยงานไหนให้ความสนใจสืบหาสาเหตุกันเท่าที่ควร

เขารู้เพียงว่าหลังเกิดเหตุในช่วงตีสี่ เจ้าหน้าที่ตำรวจหลายสิบนายเข้าไปดูสถานที่เกิดเหตุเพื่อตรวจหาหลักฐานและสอบพยานกันในเบื้องต้น และสรุปเอาง่าย ๆ ว่าเกิดจากไฟฟ้าลัดวงจร

ชายหนุ่มกำมือแน่น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับโรงงานของเขาซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดติดชายฝั่งทะเลอันดามันถูกรายงานเข้ามาตั้งแต่เช้ามืด กระทั่งถึงช่วง

สาย เขารู้ดีที่เดียวว่ามันพลิกกลายมาเป็นแบบนี้เพราะอะไร แล้วทำไมถึงถูกสรุปให้เป็นอุบัติเหตุก่อนเสร็จสิ้นกระบวนการอย่างที่ควรจะเป็น สุดท้ายทำไมเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ในพื้นที่ถึงเมินหลักฐานในส่วนที่จะชี้ว่าแท้จริงเหตุการณ์ไฟไหม้อาจเกิดจากการลอบวางเพลิงของกลุ่มคนไม่หวังดี

ทั้งหมดนี้นักยุทธนล รัชตะนันทน์ รองประธานบริหารเครือพีเอจียอมรับดี ดวงดาคุ้มครองฉายแสงไขนกล้ำ ขณะคิดว่ามันคงถึงเวลาที่พวกบ่อนทำลายธุรกิจของเขาจะถูกกำจัดให้สิ้นซากเสียที

สิ้นเสียงรถที่แล่นเข้ามาจอดหน้าคฤหาสน์หลังงามซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ชานเมืองมาแล้วหลายสิบปี เจ้าของร่างสูงใหญ่ก็ก้าวออกมา ก่อนจะตรงเข้าไปข้างใน จุดหมายเป็นห้องทำงานใหญ่บนชั้นสองทางปีกซ้ายของตัวตึกซึ่งอยู่ติดกับห้องนอนของเขา ทว่าเพียงก้าวมาถึงกลางโถงกว้าง พลันเสียงหวานอันคุ้นเคยก็ดังขึ้น จุดต้นขาแกร่งให้หยุดชะงัก

“ทำไมกลับบ้านเร็วละนล” เจ้าของเสียงเป็นหญิงวัยกลางคนที่ยังคงความงาม เธอทักทายลูกชายคนโตพร้อมกับสาวเท้าเข้ามาหาด้วยสีหน้าสงสัย หากคนถูกถามกลับเฉลไ้ไปอีกทาง

“คุณแม่เองหรือครับ แล้วคุณพ่อไม่อยู่หรือ”

“ตอบแม่มาก่อน ทำไมนลกลับบ้านตั้งแต่เที่ยง ไหนว่าวันนี้ช่วงบ่ายมีประชุมที่บริษัทล่ะ” นิลอุบลถามพลางจับสังเกตใบหน้าหล่อเหลาที่มีเด้าหน้าของเธอยู้อยู่ไม่น้อย ทว่ารูปร่างและบุคลิกท่าทางกลับละม้ายสามเือนไปเสียสิ้น

“ผมให้นายดินเข้าประชุมแทน นายนั้นกำลังขับรถบึ่งไปที่ออฟฟิศแล้วคุณแม่ไม่ต้องห่วง” ชายหนุ่มหมายถึง ‘กฤติน’ น้องชายคนรองที่นาน ๆ ครั้งถึงจะเข้าไปนั่งทำงานในสำนักงานใหญ่ของพีเอจีกรุ๊ปซึ่งเป็นธุรกิจที่ก่อตั้งมาตั้งแต่รุ่นปู่ของพวกเขา

“นลก็รู้ว่าแม่ไม่ได้ห่วยงานมากเท่ากับลูกทั้งสามคน”

นิลอุบลส่งค้อนที่ลูกชายตีความหมายของความห่วยให้กลายเป็นเรื่องงาน หากสุดท้ายก็ไม่ดีใจอะไร ก่อนจะกระตือรือร้นบอกถึงอีกคนที่เธอรักและห่วยไม่แพ้กัน

“เมื่อกั้นลตามหาคุณพ่อใช้ไหม คุณพ่อพาคุณปู่คุณย่าไปตรวจร่างกายเมื่อเช้าพวกท่านพร้อมใจกันงอแงไม่ยอมไปพบหมอตามนัด คุณพ่อเลยต้องจัดการขับรถพาไปเอง”

“ถ้าอย่างนั้นฝากคุณแม่บอกคุณพ่อด้วยนะครับ ว่าผมจะไปดูโรงกลั่นน้ำมัน ตอนเช้ามีไฟไหม้โรงกลั่น” กฤษณลบอกเสียงขรึม มีอีกข้างกระซิบเสียดสีที่พาดแขนไว้ ทำท่าจะผล่อออกไป หากเสียงตกอกตกใจของมารดาที่รั้งเอาไว้

“ตายจริง ทำไมถึงเกิดไฟไหม้ขึ้นได้ล่ะ แล้วมีใครเป็นอะไรหรือเปล่า คุณพ่อรู้เรื่องหรือยัง ไม่ได้การล่ะ แม่ต้องรีบบอกคุณพ่อ”

นิลอุบลออกอาการละล้าละลัง จนลูกชายต้องจับมือทั้งสองข้างของเธอพร้อมบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน อย่างที่ไม่เคยปฏิบัติกับผู้หญิงคนไหน ยกเว้นก็เพียงมารดาและภกติน้องสาวคนเล็กเท่านั้น

“ไม่ต้องครับ คุณพ่อรู้เรื่องนี้แล้ว ไม่มีใครเป็นอะไร เสียหายก็แต่โรงงานกับสินค้าในคลัง ตอนนั้นเรายังไม่รู้รายละเอียด ผมเลยจะไปดูเอง”

“จะ ถ้ามีปัญหาที่นั่น นลต้องโทร.มาบอกแม่หรือคุณพ่อเลยนะ”

กฤษณลรับปากมารดาก่อนจะผละชันม้ายังห้องทำงาน วางกระเป๋าเอกสารที่ถือติดมือไว้บนโต๊ะตัวใหญ่ แล้วก็เปิดลิ้นชัก ดึงซองสีน้ำตาลบรรจุสำเนาเอกสารโรงงานกลั่นน้ำมันออกมาใส่กระเป๋า แทนที่เอกสารเดิมซึ่งถูกดึงออกมาวางตรงมุมหนึ่งของโต๊ะตัวนั้น

เสร็จสรรพจึงหิ้วกระเป๋าหนังสือดำเดินออกมา ตรงเข้าไปในห้องนอน

จัดเก็บเสื้อผ้าลงในกระเป๋าเดินทางอย่างรวดเร็ว เขาตัดสินใจจะดูแลตัวเอง และยังคงชอบความเป็นส่วนตัว ไม่ยอมให้ใครเข้ามายุ่งย่ำกับพื้นที่ที่กั้นเอาไว้ ไม่เว้นแม้แต่บิดามารดาหรือน้องทั้งสองคน

ภทษณลจัดการทุกอย่างเสร็จภายในเวลาที่น่าพอใจ เขาสามารถรักษาเวลาได้อย่างเยี่ยมยอดเช่นทุกครั้ง มือหนาหยิบโทรศัพท์บนเตียงนอนมาถือไว้เป็นอันดับสุดท้าย ก่อนหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าและกระเป๋าเอกสารเดินออกจากห้องนอนลงมาข้างล่าง

หลังจากกล่าวลาบิดามารดาที่มายืนรอส่งเขาขึ้นรถคันใหญ่ที่มีคนขับนั่งประจำเก้าอี้อย่างรู้าน ภทษณลก็พาร่างตัวเองมานั่งตอนหลัง จากนั้นรถก็เคลื่อนออกมา

ไม่มีอาการเร่งรีบ ไม่มีสิ่งใดส่อนัยถึงความร้อนรน ทุกอย่างที่เขาทำ ทุกท่วงท่าที่ก้าวเดินเป็นไปอย่างราบรื่นตามแบบฉบับของเขา ซึ่งคนคุ้นเคยจะรู้ว่าการกระทำแต่ละอย่างถูกกำหนดไว้แล้วตามแผนที่มั่นคงและรัดกุม

รถหุจากยุโรปแล่นเรื่อยตรงไปยังสนามบินสุวรรณภูมิ ชายหนุ่มที่นั่งตอนหลังกำลังคิดทบทวนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับธุรกิจโรงกลั่นน้ำมันของเขาที่ร่วมหุ้นกับลูคัส เพื่อนชาวต่างชาติที่มาแต่งงานกับลูกสาวนักธุรกิจในพื้นที่นั้น แล้วพวกเขาสองคนก็วางแผนก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันปาล์มขึ้นมา โดยทั้งหมดได้รับการสนับสนุนจากพ่อตาลูคัส

เหตุการณ์ไฟไหม้โรงงานเมื่อตอนรุ่งสาง ลางสังหรณ์บอกภทษณลว่าไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดา หลังจากประเมนจากน้ำเสียงเคร่งเครียดของลูคัสที่สนทนากันทางโทรศัพท์ซึ่งบอกว่าสถานการณ์ยังมืดแปดด้าน แถมยังมีสิ่งน่ากังวลคือรอบตัวนั่งเจ็บเกินไป ราวกับไม่มีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นสักอย่าง

‘ฉันไม่รู้จะบอกนายยังงัย นอกจากจะไม่ได้ได้รับความร่วมมือตรวจหาหลักฐานว่าโรงงานถูกลอบวางเพลิง ฉันยังรู้สึกว่าเขาทำเหมือนฉันบ้าคิดไปเองคนเดียว เจ้าหน้าที่หลายฝ่ายรวมถึงผู้ใหญ่บอกว่าไม่มีอะไรที่ฉันจะต้อง

กระโตกกระตาก มันหมายความว่ายังไง'

เรื่องบินร่อนแต่ละวันเวย์ของสนามบินประจำจังหวัดอันเป็นจุดหมายของกฤษณลในเวลาบ่ายสามโมงกว่า เขาเดินปะปนออกมากับกลุ่มผู้โดยสารขาออกพร้อมสัมภาระในมือไม่กั๊วขึ้น เพียงออกมาถึงอาคารด้านหน้า สายตาก็กแลเห็นชายคู้หน้ายืนรอรับอยู่

“รถจอดตรงนี่แล้วครับ” ชายร่างกะทัดรัด ผู้ทำหน้าที่ขับรถให้กฤษณล ทุกครั้งที่มาตรวจงานโรงงานกลั่นน้ำมันบอกอย่างกระตือรือร้น พร้อมยื่นมือมารับกระเป๋าเสื้อผ้าเพื่อนำไปเก็บไว้ท้ายรถ

กฤษณลกวาดสายตามองทั่วบริเวณ เห็นทุกอย่างยังคงปกติ เขาอาจจะแวงมากไป เพราะหลังจากก้าวมาในอาคาร พลันรู้สึกเหมือนตนตกเป็นเป้าสายตาของใครสักคน ชายหนุ่มพ่นลมหายใจ สลัดความหวั่นระแวงทิ้งแล้วผลุบเข้าไปนั่งในรถเก๋งบีเอ็มดับเบิลยูคันสีดำติดฟิล์มมืดสนิท จากนั้นรถก็เคลื่อนออกจากสนามบิน

กฤษณลไม่รู้เลยว่าก่อนพาหนะจะแล่นลับหาย ได้ปรากฏชายร่างใหญ่ผมหยาวถึงกลางหลัง ในเสื้อแจ็กเก็ตยีนส์ชิดกับกางเกงผ้าเนื้อเดียวกัน ก้าวออกจากด้านหลังเสาที่ใช้กำบังกายขณะลอบมองเขาอยู่ตลอดเวลา

วิดิคันสีดำแล่นมาจอดหน้าบ้านพักชั้นเดียวที่ปลูกสร้างบริเวณเชิงเขา ด้านหน้าหันไปทางริมหาดที่มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นหนาบังสายตาเสียกว่าครึ่ง หลังจากคนขับรถนำกระเป๋าเสื้อผ้า รวมถึงสัมภาระอื่นมาวางไว้บนโต๊ะตรงระเบียบงบ้าน เขาก็บอกกับนายหนุ่ม

“มือเย็นนายจะให้ป้าด้อยทำมาส่งหรือเปล่าครับ”

“ฉันยังไม่คิด ถ้ามีอะไรฉันจะโทร.บอกป้าด้อยเอง”

กฤษณลบอก แล้วยืนมองชายวัยกลางคนร่างสันทัดเดินไปยังรถมอเตอร์ไซด์สีน้ำเงินกลางเก่ากลางใหม่ที่จอดพิงต้นไม้อยู่ ห่างจากตัวบ้านไปเกือบยี่สิบเมตร จากนั้นเสียงสตาร์ทรถ ตามด้วยเสียงเร่งเครื่องยนต์ที่ฟังคล้ายเสียงไอซูลูกเหล็กของคนแก่ก็ดังขึ้น ก่อนรถจะแล่นไปตามถนนส่วนบุคคลเส้นทางเดิมที่กฤษณลเพิ่งผ่านเข้ามาซึ่งกว้างพอดีสำหรับรถยนต์สองคันแล่นสวนเท่านั้น

พอได้อยู่ตามลำพัง ชายหนุ่มจึงหยิบมือถือออกมาจดหาใครคนหนึ่ง รอสัญญาณไม่นานฝ่ายนั้นก็รับสาย คล้ายรอทำกันอยู่แล้ว

“ตอนนี้ฉันอยู่บ้านพักเชิงเขา นายมาหาได้หรือเปล่า มีเรื่องอยากคุย”

กฤษณลบอกอย่างไม่ต้องให้เสียเวลา การเลือกบ้านหลังนี้เป็นสถานที่นัดพบก็เพราะเขาต้องการความเป็นส่วนตัว อีกทั้งเรื่องที่จะคุยกันไม่ควรจะรู้ถึงหูบุคคลที่สามหรือสี่ หากพอคนปลายสายตอบกลับ นั่นก็ทำให้กฤษณลถึงกับเลิกหัวเราะได้

“ฉันกำลังขับรถไปหา นายอยู่ที่นั่นก็ดีแล้ว อีกไม่กี่นาทีก็ถึง”

“นายรู้ได้ไงว่าฉันจะอยู่ที่นี้ ในวันนี้”

“รู้แล้วกันนำ อย่าเพิ่งพูดอะไร เดี่ยวค่อยคุยกัน แค่นี้ก่อน”

ลูคัสบอกแล้วตัดสาย กระแสความตื่นเต้นที่ปนมากับน้ำเสียงทำให้กฤษณลต้องขมวดคิ้วมุ่น จ้องมองมือถือเหมือนจะเพ่งให้เห็นหน้าคนปลายสาย สุดท้ายเขาก็แค่ไหวไหล่ ตัดความสงสัยออกไป ด้วยคิดว่าเพื่อนหนุ่มคงไม่สะดวกรับสายในขณะที่ขับรถ

กฤษณลนั่งรอลูคัสตรงระเบียงบ้านนานเกือบสิบนาที เมื่อยังไม่เห็นแว่วว่าเพื่อนหนุ่มจะมาถึง จึงเปลี่ยนใจหิ้วกระเป๋า รวมถึงข้าวของที่วางสุ่มอยู่บนโต๊ะไปเก็บข้างใน

ในเวลาบ่ายใกล้เย็นของหน้าร้อนยังมีแสงแดดจ้าส่องลงมา รวมถึงสาย

ลมอ่อนพัดรินอยู่เป็นระยะ พาให้บรรยากาศของบ้านชั้นเดียวที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวบนเชิงเขาไม่ถึงกับวังเวงนัก แต่ถ้ามันจะสร้างความรู้สึกเช่นนั้นขึ้นมาก็ไม่ทำให้กฤษณลนึกรู้สึก...เขาออกจะชอบใจด้วยซ้ำ

‘พื้นลอบบ้านหลังนี้ไปได้ยังไง ยังกะบ้านผีดิบ คุณแม่คุณพ่อดูสิคะ ไม่เห็นจะน่าอยู่ตรงไหน’

กฤษณลหัวเราะในลำคอขณะจัดการเปิดหน้าต่างทุกบานเพื่อสลายบรรยากาศความเป็นบ้านผีดิบตามสายตาของกฤติยาให้คลายลง น้องสาวของเขาเคยให้นิยามไว้อย่างนั้น แต่แรกที่บิดาพาพวกเขามายังบ้านหลังนี้เมื่อเกือบสิบปีก่อน นัยว่าเจ้าของเดิมเป็นชาวต่างชาติได้ซื้อไว้พักผ่อนกับภรรยาชาวไทย หากเมื่อฝ่ายหญิงเสียชีวิตลง จึงไม่มีเหตุผลที่จะเก็บสถานที่นี้ไว้ดอกย้ำความทรงจำกันอีก

หลังจากรอต่ออีกเกือบครึ่งชั่วโมง กฤษณลก็เริ่มเอะใจที่ยังไร้เงาของคนที่บอกจะมาหา เขาจึงติดตอกลับอีกครั้ง ทว่าไม่มีใครรับสาย รอนสัณญาณดัดจึงวางมือถือนิ่ง

“ที่บอกกำลังขับรถมา ตกกลางคืนตอนนี้นายอยู่ไหน ฉันหวังว่าจะอยู่แค่ในจังหวัดนี้นะ”

กฤษณลพิมพ์ สายหน้ากับความไม่รอบคอบของตัวเองที่ไม่ได้ถามให้รู้เรื่องเสียก่อน และระหว่างรอเขาจึงคิดหาอะไรทำเป็นการผ่อนคลาย ด้วยทิวทัศน์สวยงามเบื้องหน้า เห็นผิวน้ำทะเลเรียบกว้างจรดผืนฟ้าที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มของยามเย็น สร้างความงดงามแปลกตา ยิ่งสายลมพัดเอื่อยเข้ามาแผ่วเบา สิ่งที่เขาเฝ้าได้จึงมีเพียงเหล่ารสชาติดี กับแก้มม่อร้อย และเพื่อนคู่ที่ถูกคอที่กำลังเดินทางมาเท่านั้น

โดยไม่รอช้า มือแข็งแรงหยิบมือถือขึ้นมากดอีกเบอร์ที่เขาเรียกหาเสมอยามมาที่นี่

“นายหวินบอกป้าด้อยแล้วใช่ไหมว่าผมมาพักบ้านเชิงเขา” กฤษณลบอกเมื่อได้ยินเสียงหญิงชราตอบรับมาตามสาย

“บอกตั้งแต่เช้าแล้วค่ะ ป้าหาซื้อของสดไว้เยอะแยะ คุณอยากทานอะไรตอนไหนบอกมาได้เลย”

“งั้นป้าจัดมาให้ตอนนี้ได้ไหม บอกนายหวินให้อามาส่งนะ อย่าเรียกใช้คนอื่น”

“มันบอกว่าจะไปรับคุณตั้งแต่บ่าย จนตอนนี้ยังไม่เห็นเข้ามา มันยังอยู่กับคุณหรือเปล่านั้น”

“นายหวินไปรับผมที่สนามบินมาส่งที่บ้าน แล้วกลับไปเกือบชั่วโมงแล้วนะป้าด้อย ยังไม่ถึงบ้านอีกหรือ งั้นก็โทร.ตามกันเองนะ เดี่ยวเพื่อนผมจะตามมาอีกคน” กฤษณลโคลงศีรษะเมื่อนึกว่าใครๆ ก็พร้อมใจหายกันไปหมดจนเรียกหาหรือติดต่อไม่ได้เลยจริงๆ

“เพื่อนคุณนลที่ว่าคือคุณลูกศรหรือเปล่า งั้นป้าจะเน้นกับแกล้มอร่อยๆ ให้แล้วกัน”

ป้าด้อยเดาถึงเพื่อนที่จะตามมาสมทบของกฤษณลได้ไม่ยาก เพราะเห็นสองหนุ่มสนิทสนมกัน ยิ่งกว่านั้นบ้านพักเชิงเขาก็ไม่ใช่ว่าใครจะมีสิทธิ์เข้าไปได้ง่ายๆ ถ้าเจ้าของสถานที่ไม่ยินยอมหรืออนุญาตกันไว้ก่อน

แต่แม้กฤษณลจะถือเป็นคนที่มิโลกส่วนตัวสูงและเข้าถึงได้ยาก ซึ่งเป็นสิ่งที่หญิงชราไม่เข้าใจไม่น้อย หากนางก็พอใจจะทำงานรับใช้ เพราะเห็นถึงน้ำใจและการให้เกียรติของชายหนุ่มที่มีให้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย ก่อนจะวางสายหญิงชราก็มีลมที่จะถามถึงสิ่งที่นางรู้ว่าเป็นสาเหตุให้เขารีบเร่งมาที่นี่

“คุณนลรู้เรื่องไฟไหม้โรงงานแล้วใช่ไหมคะ ป้าคิดว่า คุณจะแวะเข้าไปดูที่นั่นซะอีก”

“ทำไมหรือป้า โหนข่าวว่าแค่เล็กน้อยใจ ฉันทนไม่รับเข้าไปดู”

“เล็กน้อยเสียที่ไหน เห็นว่าทำเอาคุณลูคัสแทบประสาทกันไปเลย คุณไปดูให้เห็นกับตาเถอะ ว่าแต่คุณลูคัสกำลังมาใช่ไหม เดี่ยวคงเล่าให้คุณฟังเอง ป้าขอตัวไปทำกับข้าวก่อนล่ะ”

วางสายไปแล้ว กฤษณลก็นั่งสงบอย่างยากที่ใครจะทำได้ในช่วงประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะธุรกิจโรงกลั่นน้ำมันปาล์มยังมีผู้บริหารและคณะกรรมการหลายฝ่ายดูแล อีกทั้งหุ้นส่วนใหญ่ก็อยู่ในมือของลูคัสซึ่งทำให้เขามีอำนาจสูงสุดในการตัดสินใจและชายคนนั้นกำลังเดินทางมาหา จากเหตุผลทั้งหมดจึงทำให้กฤษณลไม่คิดทำอะไรผลิผลาม ก่อนได้รับความจริงจากปากของคนที่เขาไว้วางใจที่สุดก่อน

กระทั่งแสงแดดอ่อนแรงลงในเวลาห้าโมงกว่า กฤษณลโทร.หาเพื่อนหนุ่มอีกครั้ง คราวนี้เป็นไปด้วยใจกังวลผิดจากเดิม เสียงสัญญาณยังคงยาวทว่าไม่มีใครรับสายเช่นเดิม

ตัวหนาขมวดมุ่น ใจเริ่มกระวนกระวาย ตัดสินใจโทร.หาผู้หญิงที่ควรจะรู้ว่าลูคัสอยู่ที่ไหน หรือกำลังเดินทางมาจากที่ใดกันแน่

“คุณสลาสินครับ ผมกฤษณลนะครับ”

“สวัสดีค่ะคุณล ดิฉันจิงที่คุณโทร.มา ตั้งแต่รู้เรื่องโรงงาน ลินใจคอไม่ดีเลย” เสียงอ่อนหวานติดจะเศร้าสร้อยของคู่ชีวิตลูคัสดังขึ้น พลันให้ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนหินหนักกดทับอยู่บนอก

“ผมจะช่วยลูคัสแก้ปัญหาจนผ่านไปแน่นอน ว่าแต่ตอนนี้คุณลันรู้หรือเปล่าว่าลูคัสอยู่ที่ไหน เขาบอกว่ากำลังขับรถมาหาผม นี่ก็ผ่านมาเกือบชั่วโมงแล้ว ยังไม่เห็นโผล่มา”

“วันนี้เขามาน่าไปไหนไกลนะคะ ถึงมันัดกับใคร ลูคัสต้องยกเลิกแน่นอน เพราะเขาจดจ่ออยู่แต่เรื่องโรงงาน เขาเป็นมาตั้งแต่เข้ามิดแล้ว หรือถ้าจะติดต่อผู้ใหญ่ก็คงอยู่แค่ในตัวเมือง”

จากตัวเมืองของจังหวัดเล็ก ๆ ที่ติดกับชายฝั่งทะเลฝั่งอันดามันมาถึงนี้ใช้เวลาเดินทางอย่างมากก็ครึ่งชั่วโมง จากข้อเท็จจริงนี้ทำให้ชายหนุ่มเริ่มนั่งไม่ติดเก้าอี้ ความห่วงใยในตัวเพื่อนสนิทเริ่มโถมเข้ามาหาอย่างจัง

“คุณลินรู้หรือเปล่าช่วงบ่ายนี้ลูคัสอยู่ที่ไหน”

“ลินยังคิดว่าเขาจะอยู่ที่โรงงานค่ะ คุณนลนัดกับเขาที่ไหนหรือ”

ถ้าหากว่าลูคัสขับรถจากโรงกลั่นน้ำมันมาหาเขาที่บ้านพักเชิงเขา...ให้ตายยังไงก็ใช้เวลาไม่เกินสิบนาที

“คุณลินช่วยติดต่อลูคัสให้ผมหน่อยครับ ผม เอ่อ...อยากคุยกับเขาตอนนี้ และถ้าติดต่อได้ บอกให้โทร.หาผม”

“แล้วคุณนลติดต่อลูคัสไม่ได้หรือคะ” ภรรยาสาวสวยของลูคัสคงจับความผิดปกติในน้ำเสียงของคุณสนทนาได้ เธอจึงจะล้าละล้าถาม หากคำตอบกลับไม่มีความกระจำใจให้เธอเท่าที่ควร

“ครับ ไม่รู้ว่าเขาเลิกละออกนอกทางหรือเปล่า นัดว่าจะมาหา ป่านนี้ยังไม่ถึง”

ภทษนลใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะบอกสลาสินในเชิงที่เล่นที่จริงไม่ให้เธอต้องหวั่นวิตกกกับสิ่งที่เขายังไม่รู้ชัด หากบ่มเพาะความสงสัยและหวาดระแวงจนสิ้นใจแล้ว

ชายหนุ่มตัดสายสนทนาจากภรรยาเพื่อนสนิท แล้วก้าวไปหยิบกุญแจรถที่จอดอยู่หน้าระเบียบบ้าน ซึ่งเป็นพาหนะคันที่พาเขามาจากสนามบินเมื่อช่วงบ่าย

รถกระชากตัวอย่างเร็ว วิ่งไปตามถนนลาดคอนกรีตที่สองฝั่งมีต้นชวนชมปลูกลงดินเป็นแนวยาว สายตาคนแลเห็นชายหนุ่มผิวคล้ำเงยหน้าขึ้นจากแปลงผักที่ยังอยู่ในเขตพื้นที่บ้านเขา ภทษนลก็ยกมือเป็นสัญญาณให้รู้ว่าตนจะกลับมายังบ้านหลังนี้อีกครั้ง

หลังจากเห็นชายซึ่งคงสถานะเป็นคนดูแลบ้านพัก พ่วงตำแหน่งคนสวน
ชั้นเยี่ยม ยกมือตอบรับมา ภยชนลก็เร่งความเร็วรถอย่างเต็มพิกัด แม้จุดหมาย
ปลายทางจะยังไม่รู้ว่าเป็นที่ไหน หากเขาก็ตั้งใจจะตระเวนหาผู้สจนกว่าจะเจอ
ตัว

ภยชนลขับรถวนอยู่แถวบ้านพักเชิงเขา ตามเส้นทางต่าง ๆ เกือบ
ชั่วโมง ก่อนตัดสินใจตรงไปยังโรงกลั่นน้ำมันเพื่อตามเบาะแส พอไปถึงสถานที่
นั้น พลันความหดหู่ก็จู่โจมเข้ามาในหัวใจ ความเจ็บเหงาที่สัมผัสได้ข้างต่าง
กับภาพล่าสุดที่ยังจำติดตา โรงงานสร้างใหม่ที่ได้มาตรฐานเคยคึกคักไปด้วย
พนักงานและคนงาน หากตอนนี้แม้เวลาเพิ่งจะเคลื่อนมาถึงหกโมงเย็น แต่
เงียบวังงผู้คนเหมือนบรรยากาศตอนเที่ยงคืนไม่มีผิด

ภยชนลจอดรถแล้วก้าวออกมา เดินย้อนไปพยายามรักษาความปลอดภัย
ที่เห็นนั่งคอดกเมื่อครู่ หากเวลานี้กำลังยืนตัวตรงอย่างแข็งขัน รวากับหุ่นยนต์
ซึ่งหมดพลังงานแล้วได้รับการชาร์จไฟเข้าไปใหม่

“คุณลูคัสอยู่หรือเปล่า” คำถามแรกของชายหนุ่ม ทำให้ยามวัยกลางคน
ตีสีหน้างุนง ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงเจือความกังขา

“คุณลูคัสกลับไปตั้งแต่บ่ายแล้วครับ”

“วันนี้ใครเข้ามาบ้าง” ภยชนลถามต่อ เมื่อเห็นคนถูกถามน้าวหน้าอย่าง
เค้นหาคำตอบ เขาจึงเจาะจงเป้าหมายให้แคบลงอีก “ผู้บริหารในตึกสี่ชั้นนะ มี
ใครมาบ้าง”

“มีครับ มาดูไฟไหม้กันเมื่อเช้า แต่พอสายก็กลับกันหมด”

แล้วน้ำเสียงติดสำเนียงท้องถิ่นก็แจ้งรายชื่อของผู้บริหารที่มีห้องทำงาน
ในตึกสี่ชั้นซึ่งถือเป็นอาคารเฉพาะเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่เห็นเข้ามาในวันนี้ให้ผู้
เป็นนายฟังอย่างละเอียด

ภทษณลพยัภหน้าพรอมตบไล้เจ้าของคำตอบหนัก ๆ อย่างต้องการเสริมกำลังใจ จนอีกฝ่ายยืมออก หากพอคนร่างสูงผิวขาวสาวเท้ายาว ๆ กลับไปยังรถที่จอดอยู่ใกล้ เสียงจากข้างหลังก็ทำให้เขาชะงักโดยพลัน

“ยังมีคุณศลลียาอีกคนครับ เธอยังไม่กลับ ผมกะว่าสักสองทุ่มจะเดินไปดูเหมือนกัน”

ชื่อนี้มีผลให้เจ้าของร่างสูงเดินกลับมาซึ่งที่เดิม ดวงตาคนหรือสองอย่างใช้ความคิดและคาดคะเนไปพร้อมกัน

“เมื่อไหร่จะ ใครยังอยู่ข้างใน”

“คุณศลลียาครับ เธอมาทำงาน ตอนนี้อยู่ข้างใน”

“ฉันจะเข้าไปดูเอง”

เพียงเท่านั้น ภทษณลก็ก้าวไปทางตึกสี่ชั้นที่อยู่ลึกเข้าไปด้านใน ห่างจากประตูรั้วเกือบห้าสิบเมตร พอไปถึงชายหนุ่มก็วิ่งขึ้นบันไดสู่ชั้นสามอย่างรู้จุดหมาย เขากวาดสายตามองสำนักงานที่ดูเจียบสงบ มีไฟส่องเป็นจุดห่าง ๆ ตามทางเดิน แต่ถึงกระนั้นแสงสว่างก็น้อยเกินกว่าจะยังให้เกิดความอบอุ่นใจได้สำหรับผู้หญิงคนหนึ่ง เพราะแม้แต่เขาเองยังอดที่จะหันมองข้างหลังด้วยความหวาดระแวงไม่ได้ขณะทะยานขึ้นบันได หากบ้านพักเชิงเขาคือบ้านผีสิงที่นี้ก็คงจะเป็นคอนโดฯ ของคุณผีที่เปิดให้สัมภเวสีเข้าพักได้ฟรี ๆ ไม่เสียค่าใช้จ่าย หากแต่ยังมีผู้หญิงอีกคนที่ปักหลักทำงานอยู่ในนี้

ผู้หญิงอวดดีที่เขาไล่ยังไม่หล่นก็ยังไม่ไหวออกไปสักที

ภทษณลผลักระประตูเข้าไปในห้องทำงานที่อยู่ค่อนข้างไกลออกไปเกือบริมสุดแม้จะมีกระดาดแผ่นหนามาปิดทับประตูที่กรุด้วยกระຈกทั้งบาน แต่เขาก็มั่นใจว่าคนที่กำลังตามหาอยู่ในห้องนี้แน่นอน...ห้องทำงานที่มีแสงไฟเปิดสว่างอยู่เพียง

ห้องเดียว

“คุณมานี่ได้ยังไง”

คนข้างในหันมาส่งเสียงตกใจเมื่อมีคนรुक้าเข้ามาในสถานที่ที่เธอครอบครองอยู่ตามลำพังมาเกือบทั้งวัน ยิ่งเห็นหน้าคนมาใหม่ชัดเจนก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกอึดอัดจนแทบจะหายใจไม่ออก

หากภาพดวงหน้าตกอกตกใจของหญิงสาว กลับทำให้กฤษณลแผ่ยิ้มเย้ย เขาหันตามองคนร่างบาง ผิวขาวสลอมที่อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแบบผู้ชายหญิงกับกางเกงเข้วรูปสี่เหลี่ยมซึ่งขยับแน่นเรือนร่างเจ้าหล่อนให้ดูประเปรียวสะกดตา

“ฉันเป็นเจ้าของคนหนึ่ง” เขาพูดเสียงเข้ม “จะเข้ามาตอนไหนก็ได้ ควรเป็นเธอมากกว่าที่ต้องให้คำตอบว่าทำไมถึงยังเสนอหน้าอยู่ที่นี้ ในเวลานี้”

“ฉันทำงานให้กับบริษัท แล้วทำไมถึงจะเข้ามาไม่ได้”

สลียาได้พลงสาวเข้าไปยืนหลังโต๊ะทำงานที่อยู่ข้างๆ อย่างน้อยหากเขาคิดทำอะไรเธอขึ้นมา โต๊ะคงขวางกั้นยิดเวลาได้บ้าง ทว่าสิ่งที่นึกกลัวก็ไม่ได้เกิดขึ้น คงมีแต่เสียงเยาะหยันที่ยังดังต่อเนื่อง เหมือนอยากฆ่าเธอให้ตายด้วยวาจาเสียมากกว่า

“ฉันไล่เธอออกไปแล้ว ถ้าความจำเธอไม่สั้นเป็นปลาทอง ก็น่าจะละอายใจบ้าง”

“แต่เท่าที่รู้ บริษัทนี้ เครือพีเอจีถือหุ้นแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น และไม่ใช่ส่วนใหญ่หรือทั้งหมด ดังนั้นมันก็ไม่ใช่อะไรในเครือของคุณ คุณจะมาวางอำนาจสั่งการตามอำเภอใจไม่ได้ ไม่มีใครเง้าำงำคำสั่งของคุณหรอก”

“ฉลาดคิดนะ ฉลาดเหมือนพ่อเธอไม่มีผิด”

เสียงคำรามห้าวแม้จะดังแค่ในลำคอหนา คนยืนห่างออกไปเกือบสามเมตรกลับได้ยินชัดเจน มันเป็นถ้อยคำที่เขาใช้ดอกย้าด้วยใจเหยียดหยามมาตั้งแต่เธอเป็นเด็ก กระทั่งมาเจอกันใหม่ กฤษณลก็ยังไม่เปลี่ยนนิสัยเจ้าคิดเจ้า

แค้นเดิม ๆ

“คุณจะทำอย่างไรฉันก็ได้ แต่ไม่มีสิทธิ์พูดล่วงเกินคุณพ่อของฉัน”

สลิซาเกลียดตัวเองเหลือเกินที่ไม่สามารถบังคับน้ำเสียงไม่ให้สั่นเครือ ดวงตาที่เพ่งมองเขาเอ๋อด้วยน้ำตาอย่างน่าอดสู แต่กระนั้นยังมองเห็นริ้วปากหยักสีแดงสดของคนตัวใหญ่กระตุกยืมหัน ถึงรู้ว่าตนทำพลาดอีกแล้ว พลาดให้ปีศาจร้ายที่จำแลงกายในคราบเทพบุตรได้หัวเราะอย่างผู้กำชัยชนะเหมือนเช่นเคย

กฤษณาล่างเท้าเข้าหาเมื่อเห็นว่าหญิงสาวกำลังอยู่ในอารมณ์อ่อนแอ และขาดความระแวดระวังภัย ดวงตาคู่คมเฝ้ามองร่างกลมกลืนอย่างไม่วางตา พร้อมกันด่าตัวเองว่าไม่ว่าจะเจอกันสักกี่ครั้ง เขายังปล่อยให้อำนาจฝ่ายต่ำเข้ามาครอบงำจิตใจและความรู้สึก เบียดบังสมองจนด้านซาล้ายจะไม่ยอมทำงาน และตอนนี้ก็เช่นกัน แต่เพียงเห็นเธอยืนอยู่ตามลำพังในชุดเสื้อผ้ารัดรูปกระชับเรือนร่าง เขาก็จินตนาการไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

สลิซาดูจะพึงรู้สึกตัวว่าคนร่างสูงใหญ่เคลื่อนไหวมาใกล้จนเธอสัมผัสถึงอันตรายที่แฝงมากับกลิ่นกายเขา หล่นถอยหลังกรูดด้วยความตกใจ ทว่าด้านหลังมีตู้เหล็กใส่เอกสารใบมิดชิดขวางอยู่ ยามปกติตู้ใบนี้ก็เป็นผนังกันพื้นที่ทำงานให้กับพนักงานอย่างเป็นสัดส่วน แต่ในเวลานี้มันกลับเหมือนกำแพงกักขังอิสรภาพของเธอจากคนน่ารังเกียจที่เธอนึกอยากให้เขามิไบนาน่าเกลียดน่ากลัวมากกว่าหล่อเหลาอย่างร้ายกาจ ไม่ยุติธรรมเลยที่คนใจด้านชาจะมีบุคลิกที่น่าหลงใหลเช่นนี้

“เธอต้องกลับออกไป ไม่เห็นหรือว่าตอนนี้โรงงานเป็นอย่างไร”

เสียงหัวดังแผ่วเบา แต่สีหน้าแววตาของเขายังดูเยือกเย็นไม่ผิดจากเดิม จนคนฟังนึกไม่ออกคนพูดอยู่ในอารมณ์ไหน แต่ไม่ว่าอย่างไรทุกการกระทำของเขาจะไม่มีวันเปลี่ยนความตั้งใจของเธออย่างแน่นอน

“ไม่ ฉันยังทำงานไม่เสร็จ และไม่ยอมปล่อยงานค้างไว้อย่างนี้ พรุ่งนี้ฉันมีนัดกับลูกค้า ฉันต้องมีรายละเอียดสินค้าล็อตใหม่ให้เขาดู”

“แล้วคนอื่นในทีมเธอหายหัวไปไหนหมด เธอถึงมาทำบ้าอยู่ที่นี้คนเดียว”

“พวกเขาถูกสั่งห้ามไม่ให้เข้ามา”

“สั่งห้าม...ใครกัน”

“คุณวรงค์”

ชื่อที่ศลิษาเอ่ยออกมา สามารถหยุดการวางอำนาจของกฤษณลได้พอสมควร น้ำเสียงของเขาลดจากการขู่ตะคอกลงเกือบจะเป็นการพูดจาปกติ

“แล้วลูคัสล่ะ เขาว่าไง”

“ฉันไม่รู้”

“เธอคอยเกาะติดเขาแฉ จนแทบจะแกะไม่ออก แล้วบอกว่าไม่รู้มันเธอเชื่อยากสักหน่อยนะ”

กฤษณลเยาะขึ้นมามาก เขาเปลี่ยนน้ำเสียงและสีหน้าในเวลาอันรวดเร็วจนศลิษตามไม่ทัน เพียงวินาทีต่อมาเขากลับมีปฏิกิริยาใหม่ เหมือนเพิ่งนึกอะไรได้ แต่นั่นมันยังร้ายกาจไม่ได้ครึ่งหนึ่งของแวมไพร์ที่ส่งมาทางเธอแล้วพันคำสบถอีกสองสามคำ ราวกับว่าเธอเปลือยหัววิ่งมือไปโดนปุ่มบ้างที่ซ่อนอยู่ตรงไหนสักแห่งบนตัวเขา ทั้งที่มันได้ทำอะไรเลยนอกจากยืนเฉยๆ

“ลูคัส ฉันลืบลูคัสได้ยังไง” กฤษณลบ่นอย่างหัวเสีย จากนั้นก็คว้าหมับไปที่ต้นแขนหญิงสาว ก่อนลากออกมาอย่างไม่เบาแรง

“ปล่อยนะ ฉันเจ็บ จะทำอะไรฉัน”

“ฉันไม่คิดจะทำอะไรเธอหรอก แต่ตอนนี้ฉันปล่อยให้เธอมาเพ่นพ่านอยู่ในนี้คนเดียวไม่ได้ ถ้าคุณวรงค์สั่งห้ามใครเข้ามา เธอก็ต้องเชื่อตาม ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ พวกฉันจะลำบาก เข้าใจไหม”

เพียงเท่านั้นร่างของหญิงสาวก็เซแฉะตามแรงดูดลากของเขาย่าง
ง่ายดาย โชคดีที่ทั้งกระเป๋าสัมภาระของเธอวางบนโต๊ะอย่างพร้อมจะกลับ
ทุกเมื่อ ดังนั้นจึงเพียงคว้าติดมือมาด้วยกัน เรื่องที่จะคัดค้านด้านทานเร็วแรง
ของเขานั้นอย่าหวังเลย อีกทั้งเวลานี้มีเพียงเธอที่อยู่ที่นี่ มองซ้ายแลขวาหาคน
ช่วยนั้นโอกาสแทบเป็นศูนย์

ศลิษาเดินตามแรงจูงจนลงมาถึงชั้นล่างสุดของอาคาร จึงสับัดแขนออก
“ปล่อยได้แล้ว รถของฉันจอดอยู่โน้น ฉันเดินไปเองได้”

เพียงเท่านั้นหญิงสาวก็เป็นอิสระจากการเกาะกุม หล่อนยกมือลูบแขน
ตัวเองเมื่อรู้สึกถึงความเจ็บระบมจากแรงของเขา หากไม่คิดจะเอาเรื่องหรือต่อ
ว่ากันอีก รู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไร สิ่งที่เราควรทำคือรีบถอยห่างออกมาต่างหาก
ล่ะ

ตอนนั้นเองที่เสียงโทรศัพท์ของกฤษณาลดงขึ้น สีหน้าของชายหนุ่ม
เปลี่ยนเป็นเรียบเฉย อีกทั้งแวตายังดูเย็นชามากแล้ว มันน่ากลัวกว่าตอนเขา
แสดงความเกรี้ยวกราดหรือเขี้ยวหนัเธอเสียอีก และทั้งหมดนั้นก็จุดให้ท่อนชา
เรียวกลมกลิ้งของศลิษาจะงักอยู่กับที่ อย่างที่เธอก็ไม่รู้สึกรู้สิดัวเหมือนกัน

“มีใครพบตัวนายหวินหรือยัง” ประโยคแรกที่กฤษณลเอย์ออกมาภายใต้
สีหน้าเคร่งเครียด และเสียงจากคนที่ได้รับคำสั่งให้ตามหาตัวลูกส์ก็ตอบ
กลับมา

“หาตัวไม่เจอครับ ดูจากสภาพรถมอเตอร์ไซด์ เหมือนรถเสียหลักลงข้าง
ทางแล้วไปชนกับต้นไม้ไม่แรงเท่าไรแล้วล้มลงเอง นายหวินคงไม่เป็นอะไร
มาก แต่ตอนนี้เขาหายตัวไป ป้าต๋อยบอกว่ายังไม่กลับบ้าน ตามโรงพยาบาล
หรือบ้านคนรู้จักก็ไม่เห็นครับ ป้าต๋อยโทร.ตามหาจนหมดแล้ว แปลกอยู่อย่าง
หนึ่งครับ คืออีกฝั่งของถนน คล้ายกับของใหญ่โถงลงหน้าผา ต้นไม้ต้นหญ้าหัก
ราบ ส่องไฟฉายดูก็เห็นกิ่งไม้ใหญ่หักลู่ ตอนนี้พวกผมแจ้งให้เจ้าหน้าที่เข้ามาดู
แล้วครับ”

คำรายงานทั้งหมดทำให้กฤษณลใจหายวูบ เส้นทางที่นายถวิลเกิดอุบัติเหตุเป็นเส้นทางมายังบ้านพักของเขาเอง สภาพถนนฝั่งหนึ่งติดภูเขา มีต้นไม้รกทึบ ส่วนอีกฝั่งเป็นหุบเหวลึก จนน่ากลัวว่าหากเสียหลักพลัดตกลงไปแล้วคงกลายเป็นเรื่องใหญ่กัน

“ฉันจะไปเดี๋ยวนี้”

ตัวอย่าง

ครั้งแรกที่เห็นเด็กหญิงตัวน้อย ความรู้สึกที่ กฤษณด มีให้
คือ ไม่ถูกชะตา เขาตั้งฉายาเธอว่า ไข่มุกดำ ด้วยเหตุผลเจ้าหล่อนช่างน่ารัง
กลัวคำกล่าวซ้ำยังชี้แยกต่างหาก
จะมีดีก็เพียงดวงตากกลมโต เรียวหน้ามีเค้าความสวยหวาน

สำหรับ ศลิษา ความทรงจำมีแต่ภาพคนตัวโต หน้าขาว ที่กลั่นแกล้งเธอจนร้องไห้
เขาช่างใจร้าย แฉมยังเรียกเธอด้วยชื่อใหม่ทีฟังยังก็ไม่น่ารักเอาเสียเลย
แล้วจะแปลกอะไร ถ้าเขาจะกลายเป็น ปีสางร้าย สำหรับเธอบ้าง
กระทั่งโชคชะตาทำให้สองคนแยกจาก ...

17 ปีผ่านไป พวกเขากลับมาพบกัน
ท่ามกลางความขัดแย้งในธุรกิจโรงกลั่นน้ำมันปาล์มที่กฤษณดเข้าร่วมหุ้นกับเพื่อนสนิท
เหตุการณ์ไฟไหม้โรงกลั่นเกิดขึ้นอย่างมีเงื่อนงำ แฉมเพื่อนของเขาซึ่งสูญหายไปอีกคน
กฤษณดต้องค้นหาความจริงให้ได้ และยังค้นลึกลงไป เขาก็ต้องหงุดหงิดและใจหาย
เมื่อหลายเหตุการณ์มีแม่สาวไข่มุกดำเข้ามาเกี่ยวข้องกับทุกทีสิน่า
หล่อนอยู่ในบริษัทของเขาในฐานะอะไรกันแน่
พนักงานฝ่ายการตลาด หรือนอกเหนือจากนั้น

กฤษณดได้แต่สงสัย หากก็ตั้งใจว่าจะไม่มีวันปล่อยให้ทุกสิ่งเลวร้ายไปกว่านี้อีก
เขาต้องเร่งค้นหาเพื่อนสนิทให้พบ และจัดการธุรกิจโรงกลั่นให้เข้าที่เข้าทางโดยไว
และที่สำคัญ ... จัดการกับแม่สาวไข่มุกดำที่แสนน่ารังของเขาเอง!